

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκτετατοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἰσχὺν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρρησιᾶς εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς καὶ τὰς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσπεριτικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Δεκεμβρίου 1897

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 18
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Ἔτος 19^{ος}.—Ἀριθ. 51

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 393)

Ἐπιτέλους ἡγέρθη. Ἡ γαλήνη εἶχε διαδεχθῇ τὴν ἀπόγνωση, καὶ τὸ πρόσωπόν του ἀνέλαβε τὴν συνήθη του ἔκφρασιν, τὴν ἡρεμον καὶ ἀξιοπρεπῆ. Μόνον ἡ κόπωση ἐξωγραφίζετο ἐπ' αὐτοῦ καταφανῶς. Διότι ὁ Ναπολέων εἶχε διατρέξῃ περισσοτέρας τῶν ἐξήκοντα λευγῶν, ἄνευ ἀναπαύσεως. Ἐπέστρεψεν ὀπίσω, καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸ μικρὸν Ξενοδοχεῖον τῆς «Γαλλικῆς Αὐλῆς» κατέπεσεν ἄτονος ἐφ' ἑνὸς καθίσματος, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ παρεδόθη εἰς ὕπνον. Ἀλλὰ ταχέως ἐξύπνησε πάλιν. «Οχι, ὀχι, δὲν ἔπρεπε νὰ κοιμᾶται! Ἐζήτησε φῶς, ἐξεδίπλωσε τοὺς χάρτας του ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ σημαδεύων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ καρφίδας, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἤρχισε νὰ μελετᾷ νέα στρατηγικὰ σχέδια!

Ὁ Ἐκτωρ εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ξενοδοχείου, καὶ ἀπὸ τὴν γωνίαν του παρηκολούθει τὴν μεγάλην καὶ ἀλησμόνητον ταύτην σκηνήν: Ὁ μέχρι τῆς χθὲς πανίσχυρος καὶ κοσμοκράτωρ κατακτητῆς, νὰ μελετᾷ τώρα, εἰς τὸ ἐλεεινὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τοῦ κηρίου, πολεμικὰ σχέδια, διὰ νὰ σώσῃ τὴν πρωτεύουσάν του ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐξεδίωξεν ἄλλοτε ἀπὸ τὰς ἰδικὰς των!

Ἀλλὰ τὰ σχέδια τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης νυκτὸς δὲν ἔμελλε νὰ ἐφαρμωσθῶν ποτέ! Ὑποτασσόμενος εἰς τὴν τύχην, ἡ ὁποία τῷ ἐφαίνετο τόσον δυσμενῆς, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγκατέλειψε τὴν ἰδέαν τῆς ἀνακτήσεως τῶν Παρισίων καὶ μετέβη εἰς τὸ Φονταίνεβλώ.

Ἐκεῖ, ὅπου ἐκάστη ἡμέρα τῷ ἔφερον ἀπαισίας εἰδήσεις, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐγνώρισε τὴν ἀχαριστίαν ὧν ἐκείνων, τοὺς ὁποίους εἶχεν εὐεργετήσῃ καὶ οἱ ὁποῖοι τὸν ἐγκατέλειπον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ἐν τούτοις ἤλπιζεν ἀκόμη, ὅτι ἡδύνατο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν πόλεμον. Τὰ

στρατεύματά του, τὰ ὁποῖα ἐκ διαφόρων μερῶν εἶχον συγκεντρωθῇ πέριξ τοῦ Φονταίνεβλώ, ἀπετέλουν ἀκόμη δύναμιν σημαντικὴν. Ἀλλ' ὅταν τὸν ἐγκατέλειψε καὶ ὁ στρατάρχης Μαρμών, ὁ πιστότερος καὶ μᾶλλον ἀφωσιωμένος ἐκ τῶν σωματάρχων του, τότε πλέον πᾶσα ἐλπίς ἀπωλέσθη. Ἀν ἐξηκολούθει τὸν πόλε-

σήμερον εἰς τοὺς ἐπισκέπτας τοῦ Φονταίνεβλώ, ὡς ἱστορικὸν κημήλιον, ὑπεγράφη τὸ ἔγγραφον τῆς παραιτήσεως, ἔχον ὡς ἐξῆς:

«Ἐπειδὴ αἱ Σύμμαχοι Δυνάμεις ἐδήλωσαν, ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ εἶνε τὸ μόνον πρόσκομμα κατὰ τῆς ἀπορκαταστάσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης, ὁ

«Κατέπεσεν ἄτονος ἐφ' ἑνὸς καθίσματος.» (Σελ. 401, στήλ. α'.)

μον μὲ τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι τῷ ἔμενον ἀκόμη πιστοί, ἔβλεπον ὅτι θὰ ἐπέφερον εἰς τὴν χώραν ἐμφυλίους σπαραγμούς. Μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν 11 Ἀπριλίου ὑπέγραψε τὴν παραίτησίν του. Ἐπὶ μικρᾶς στρογγύλης τραπέζης ἐξ ἀνακαρδίου, ἡ ὁποία δεικνύεται μέχρι

»Αὐτοκράτωρ, πιστὸς εἰς τὸν ὅρκον του, κηρύττει ὅτι παραιτεῖται, δι' ἑαυτὸν ὡς καὶ τὰ τέκνα του, τῶν ὁρῶν τῆς »Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας καὶ ὅτι οὐδενίᾳ ὑπάρχει θυσία, οὐδ' αὐτὴ ἡ τῆς »ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν θά ἦτο πρό»θυμος νὰ προβῇ ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος »τῆς Γαλλίας.»

Ἡ αὐτοκρατορία κατελύθη! Καὶ ἡ ἡγεμονία τῆς νήσου Ἑλλάδας παρεχωρήθη εἰς τὸν Αὐτοκράτορα εἰς ἀντάλλαγμα τῆς κοσμοκρατορίας του!

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο, πρὸ καὶ μετὰ τὴν παραίτησιν, ὁ Ἐκτωρ ἔμεινε πλησίον τοῦ Αὐτοκράτορος, ὑπηρέτων αὐτὸν πιστῶς, μεταβαίνων εἰς Παρισίους καὶ φέρων τὰς ἐπιστολάς του καὶ τὰς παραγγελίας, πότε πρὸς φίλους —οἱ ὅποιοι ὁλονὲν ἐγίνοντο ὀλιγώτεροι.— καὶ πότε πρὸς ἐχθρούς.

Τετρακόσιοι στρατιῶται, κατ' ἐκλογὴν τοῦ Ναπολεόντος, θὰ τὸν συνόδευον εἰς τὴν νήσον Ἑλλάδα. Ὅσοι τὸν ἠγάπων, παρεκάλουν θερμῶς νὰ ἐξορισθῇ μαζὶ του καὶ κανεὶς δὲν το ἐπέθυμει περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἐκτορα, ὁ ὅποιος ὅμως δὲν κατώρθωσε νὰ το ἐπιτύχῃ.

Ἦλθεν ἡ 20 Ἀπριλίου, ἡμέρα ὁρισθεῖσα διὰ τὴν ἀναχωρῆσιν τοῦ Αὐτοκράτορος. Αἱ ὁδοιπορικαὶ ἄμαξαι ἐξευγμέναι ἀναμένουν πρὸ τοῦ πυλῶνος καὶ ἡ φρουρά εἶνε παρατεταγμένη εἰς διπλοῦς στοίχους, ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐλῆς τοῦ Λευκοῦ Ἱππου, ἡ ὁποία ὠνομάσθη ἔκτοτε «Αὐλὴ τοῦ Ἀποχαιρετισμοῦ». Ἦγετ' ἡ δωδεκάτης. Ὁ Ναπολέων ἐμφανίζεται εἰς τὴν στοὰν Φραγκίσκου Ἀ' ἐν μέσῳ τῶν τελευταίων πιστῶν του φίλων, οἱ ὅποιοι ἦλθαν ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν ἀποχαιρετίσων. Τὰ τύμπανα ἤχουσιν. Ὁ Ναπολέων κατέρχεται τὴν κλίμακα τοῦ Πετάλου καὶ νεύει διὰ τῆς χειρὸς νὰ σιωπήσουν. Τὰ τύμπανα σιγῶσιν ἁμέσως καὶ ἀντηχεῖ ἡ φωνὴ τοῦ Αὐτοκράτορος:

— Στρατιῶται τῆς φρουρᾶς μου! εἶπε, σὰς ἀποχαιρετῶ. Ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν σὰς συναντῶ σταθερῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δόξης. Καὶ τώρα τελευταίως, ὅπως καὶ ἄλλοτε, κατὰ τοὺς εὐδαίμονας χρόνους, δὲν ἐπαύσατε νὰ εἰσθε πρότυπα ἀνδρείας καὶ ἀφοσιώσεως.....

Καὶ ἐξηκολούθησε νὰ ὁμιλῇ, ὅπως μόνος ἐκεῖνος ἤξευρε νὰ ὁμιλῇ πρὸς στρατιώτας. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς προσπάθειας, δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ μέχρι τέλους τὴν συγκίνησιν του καὶ διακόψας ἀποτόμως τὴν δημηγορίαν, ἐπανελάβε:

— Χαίρετε! Ἐπεθύμουν νὰ σας θλίψω ὅλους ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Ἄς ἀπασθῶ τοῦλάχιστον τὴν σημαίαν σας!

Καὶ ἐγγίζει διὰ τῶν χειλέων του τὴν σημαίαν καὶ θλίβει ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸν στρατηγὸν Πιτί, ὁ ὅποιος τοῦ τὴν ἐπαρουσίασεν.

— Εἴθε τὸ τελευταῖον τοῦτο φίλημα ν' ἀντηχῇ εἰς τὰς καρδίας σας! εἶπε.

Τὰ δάκρυα ρέουν ἀφ' ὅλων τῶν ὀφθαλμῶν. Ὁ γηραιὸς στρατηγὸς Πιτί κλαίει ὡς παῖδιον.

Ὁ Ἐκτωρ, κλαίων καὶ αὐτός, ἵστατο παρὰ τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, ἐφ' ἧς θὰ

ἐπέβαιναν ὁ Ναπολέων. Καὶ τὴν τελευταίαν ἐκείνην στιγμὴν τὸν παρακαλεῖ καὶ πάλιν νὰ τὸν συμπαράλθῃ εἰς τὴν ἐξορίαν.

— Ὅχι, παιδί μου! εἶπεν ὁ Ναπολέων ἀποθέτων μετ' ἀγάπης τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ Ἐκτορος ὄχι! πρέπει νὰ μείνῃς πλησίον τῆς ἀγαπητῆς ἀδελφῆς σου. Ἀγάπα τὴν, καὶ ὑπηρετήσῃ τὴν Γαλλίαν μὲ ὁσὴν πίστιν ὑπηρετήσῃς κ' ἐμέ. Ἀργότερα, ἂν σε χρειασθῇ πάλιν, ἤξεύρω ὅτι δὲν θὰ σε καλέσῃ εἰς μάτην!

Τότε ὁ Αὐτοκράτωρ ὑψώνει τὸν πῖλόν του καὶ χαιρετᾷ διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς στρατιώτας... Καὶ ἡ ἄμαξα ἐκκινεῖ, καὶ ἐξέρχεται ἐκ τῆς αὐλῆς καὶ ἀπομακρύνεται, καὶ ἐξαφανίζεται, —ἀφίχουσα τὸν Ἐκτορα ἐκεῖ, μὲ τὰ δάκρυα ἀκόμη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ μὲ τὴν ἀπόγνωσιν εἰς τὴν καρδίαν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ'

Ο ΕΚΤΩΡ ΔΟΧΑΓΟΣ

Μετὰ πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας, μικρὰ ὁδοιπορικὴ ἄμαξα ἐσταμάτησε πλησίον τοῦ Αἰξ, ἐνώπιον ταπεινοῦ ἐξοχικοῦ Πανδοχείου. Ἀνθρωπὸς τις κατήλθεν ἐκ τῆς ἀμάξης, ἄθυμος, κατάκοπος καὶ ἐξηντλημένος.

Ἦτο ὁ Ναπολέων—ἀλλ' ἀγνώριστος. Ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ὅθεν διήρχετο, τὸν ὑπεδέχοντο κατ' ἀρχὰς μὲ τὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον εἰς τὴν συμφορὰν του. Ἀλλὰ βαθμὴδὸν ὁ σεβασμὸς ὀλιγότερος, καὶ μετ' ὀλίγον τῷ ἔριπτον κατὰ πρόσωπον τὸς ὕβριν τὰς λέξεις «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς!» (διότι ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας εἶχεν ἀνέλθῃ ἡδὴ ὁ Βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΗ') τὴν προτετραίαν μάλιστα εἶχεν ἐμπέσῃ εἰς ὄχλον θορυβώδη καὶ ἀσεβῆ, καὶ διὰ νάποφύγῃ τὰς λοιδορίας, τὰς ὕβρεις καὶ τοὺς προπηλακισμούς, ἠναγκάσθη νὰ μετεμφιεσθῇ.

Εἰς τὸ Πανδοχεῖον ἐκάθησε πρὸ τοῦ πυρός, ἐν ᾧ ἡ ξενοδόχος ἐπηγαίνοντο διὰ τὰς προετοιμασίας τοῦ δείπνου. — Ἀλήθεια, τῷ εἶπεν ἡ γυνή, λέγουν ὅτι ἐκεῖνοι ποῦ ὁδηγοῦν τὸν Μποναπάρτην, θὰ τὸν περάσουν ἀπ' ἐδῶ. Μήπως τὸν ἀπαντήσανε;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ. — Νὰῖδούμε ἂν θὰ κατορθώσῃς τὸ τέλος νὰ σωθῇ, ἐξηκολούθησεν ἡ γυνή, μοῦ φαίνεται, ὅτι ὁ λαὸς θὰ τὸν σκοτώσῃ. Καὶ νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθειαν, καλὰ νὰ πάθῃ ὁ μασκαρᾶς! Ὅ,τι νὰ τοῦ κάμουν, τὸ ἀξίζει. Καὶ θὰ μπῇ σὲ καρὰν γιὰ νὰ πάγῃ εἰς τὸ νησί του;

— Φυσικά!

— Ἐ, ἐλπίζω πῶς θὰ τὸν πνίξουν!

— Κι' ἐγὼ τὸ ἐλπίζω! ἀπήντησεν ὁ Ναπολέων ἀπαθῆς.

Ἐν τούτοις ὁ λαὸς τῆς πολίχνης ἐμαθεν ὅτι ὁ ἐκθρονισθεὶς Αὐτοκράτωρ

κατέλυσε εἰς τὸ Πανδοχεῖον ἐκεῖνον, καὶ ἁμέσως προσέτρεξε μὲ κραυγὰς μανιώδους. Καὶ ἐνῶ ὁ ἄνεμος πνέει ἐξω μὲ λύσσαν, ἀντηχοῦν ἐπίσης λυσσώδεις οἱ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ τοῦ πλήθους καὶ αἱ ἀπειλαὶ τοῦ θανάτου. Οἱ περὶ τὸν Ναπολέοντα δὲν γνωρίζουν τί μέσα νὰ μεταχειρισθῶν, διὰ νὰ τὸν σώσουν. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ὁ ὄχλος ἀπειλεῖ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὴν αἴθουσαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ θύρα ἀνοίγεται καὶ κλείει ἁμέσως. Εἰσέρχεται νέος τις καὶ ρίπτεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Αὐτοκράτορος.

Εἶνε ὁ Ἐκτωρ.

— Σὺ ἐδῶ! εἶπεν ὁ Ναπολέων. Καὶ τί ἤλθες νὰ κάμῃς;

— Νὰ σας ὑπερασπισθῶ, Μεγαλειότατε, ἢ νὰ ποθῶν μαζὶ σας!

— Ἀλλὰ πῶς κατώρθωσες νὰ φθάσῃς ἔως ἐδῶ;

— Ἀνεκάλυψα μίαν ὀπισθίαν θύραν, ὅπου ἄφησα καὶ τὸν ἵππον μου.

— Ἔχετε ἵππον; ἠρώτησε τότε εἰς τῶν συνοδῶν τοῦ Αὐτοκράτορος.

— Μάλιστα, κύριε.

— Τότε λοιπὸν, ἂν θέλετε νὰ φανῇτε χρήσιμος πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα, τρέξετε εἰς τὸ Αἰξ καὶ εἰπατε εἰς τὸν κύριον Δῆμαρχον πῶς ὑπεδέχθησαν ἐδῶ τὸν Αὐτοκράτορα. Ἄν θὰ γίνῃ τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸ Αἰξ, δὲν ἐγγυώμεθα πλέον περὶ τῆς ζωῆς του!

Ὁ Ἐκτωρ ἔτρεξε μὲ τὴν συνήθη του ταχύτητα καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἐπέστρεψε φέρων τὴν ἀπάντησιν τοῦ δημάρχου, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ θὰ ᾔτο εἰρηνική.

Τὴν νύκτα ἀρχά, ἀφ' οὗ τὸ πλήθος ἐπὶ τέλους διελύθη, μίαν ὁδοιπορικὴ ἄμαξα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ Πανδοχεῖον μὲ προφυλάξιν, συνοδευομένη καὶ ὑφ' ἐνὸς ἱππέως — τοῦ Ἐκτορος.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Ναπολέων ἔφθασεν εἰς Φρέζον, ὅθεν θὰ ἐπεδιβάλετο διὰ τὴν νήσον Ἑλλάδα. Ὁ Ἐκτωρ τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ ἔριππος ἕως ἐκεῖ, καὶ ὁσάκις ὁ Αὐτοκράτωρ ἐσταμάτα, εἴτε διὰ νὰ γευματίσῃ, εἴτε διὰ νὰ κοιμηθῇ, ὁ Ἀκόλουθος τῷ προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, μὲ τὴν παλαιὰν ἐκείνην ἀφοσίωσιν.

— Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς εἰς τὴν νήσον Ἑλλάδα; τὸν ἠρώτησε μίαν ἑσπέραν ὁ Ναπολέων.

— Ὡ, Μεγαλειότατε!

— Καλὰ λοιπὸν, ἔλα!

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπεδιβάσθη τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον τὴν 3 Μαΐου ἠγκυροβόλησεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Πόρτο-Φερράγιο, τῆς νέας του πρωτεύουσας.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Εὐδοξίας Δουοῦ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΗΤΑΝ ΚΑΙΡΟΣ...

Ἦταν καιρὸς, ποῦ μὴν κ' ἐγὼ παιδάκι μὲ μάτια γαλανὰ, σγουρὰ μαλλιά. Ἦταν καιρὸς ποῦ μὴν κ' ἐγὼ πουλάκι Χωρὶς φτερά, 'ς ὁλοθερμὴν φωνά.

Ἦταν καιρὸς, ποῦ κ' ἐγὼ κορμάκι Μικροῦλι, χαμηλὸ, νάνος σωστός. Καὶ μ' ἔκαν' ὁ μπαμπᾶς μου «ἀλογάκι» Στὸ γόνατό του πάνω γελαστός.

Ἦταν καιρὸς, ποῦ μ' ἔνα παιγνιδάκι Ἐγέμις' ἡ μικρούλα μου καρδιά, Καὶ τῶπερνα μαζί' ἐστὶν κρεδδάκι, Ποῦ πλάγιαζα νωρὶς κάθε βραδυά.

Ἦταν καιρὸς, ποῦ ἐκλαίει ἐστὶν ἄκρη Καὶ μ' ἄρπαζ' ἡ μαμμὰ ἐστὶν ἀγκαλιά Κ' εὐθύς τὸ παιδικό μου ἄδω δάκρυ Ἐστέγγωνε μὲ γέλια καὶ φιλιὰ.

Ἦταν καιρὸς, ποῦ ἔνα εἶχα πόθο: Κ' ἐγὼ μέγας, ἄνδρας νὰ γενῶ, Ὅ,τ' οἱ μεγάλοι νοιώθουνε νὰ νοιώθω Κ' ἐλεύθερος ἐστὶν κόσμῳ νὰ γυρνῶ.

Ἦταν καιρὸς... Μεγάλωσα καὶ τώρα Κρυφὰ-κρυφὰ ζηλεύω τὰ παιδιὰ. Ἀχ! ναῦριτσκα, καὶ μόνο γιὰ μιὰ ὥρα, Τὴν παιδική μου εὐθυμὴν καρδιά!

Ἦταν καιρὸς... μὰ πέρασε καὶ πάει, Κι' ἄνδρας, ἐστὶς γῆς τὰ βάσανα γυρνῶ, Κι' οὔτε μαμμὰ δὲν ἔχω περὶ ἐστὶν πλάι: Κοιμᾶται μέσ' σὲ μνήμα σκοτεινὸ,

(Διασκευὴ ἐκ τοῦ δανεικοῦ τοῦ Baggesen)

N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

25 Νοεμβρίου

Ἐφημερίς «Ἐστία» δημοσιεύει σήμερον κολακευτικώτατας κρίσεις περὶ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων.»

Ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος, ἀγγέλων τὰ περιεχόμενα ἐκάστου φυλλαδίου τῆς «Διαπλάσεως» συνοδεύει αὐτὰ πάντοτε μετ' ἐπαίνων. Καὶ ἐπειδὴ κάθε φυλλάδιον σχεδὸν θὰ περιέχῃ πότε

ἓνα νέον Διαγωνισμόν, πότε μίαν καίνοτομίαν, καὶ πάντοτε μίαν βελτίωσιν, αἱ ἐφημερίδες, αἱ παρακολουθοῦσαι τὴν πρόδον τοῦ τόπου μας εἰς ὅλους τοὺς κλάδους, δὲν παύουν ν' ἀνομολογοῦν καὶ νὰ ἐξαιροῦν καθ' ἑβδομάδα τὰς προόδους, τὰς ὁποίας ἐπετέλεσε κατὰ τὰ τελευταία ἔτη ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων.»

Ἀναγινώσκον πάντοτε μετὰ χαρᾶς τοὺς ἐπαίνους τούτους, διότι εἶνε πολὺ εὐχάριστον εἰς ἓνα συγγραφεὰ ν' ἀκούῃ ἐπαινούντων τὸ φύλλον, τοῦ ὁποίου ἔχει τὴν

τιμὴν νὰ εἶνε συνεργάτης. Συνεισφέρων τὸν κόπον του καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων, αἰσθάνεται τρόπον τινά ὅτι μέρος τῶν ἐπαίνων ἐκείνων τῷ ἀνήκει, ὡς ἡθικῇ ἀμοιβῇ πολυτίμος καὶ γλυκεία...

Ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ὅλως ἰδιαιτέρην καὶ ἐξαιρετικὴν ἀγαλλίασιν μοι ἐπροξένησαν αἱ σημεριναὶ κρίσεις τῆς «Ἐστίας.» Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ἐπαινοὶ ἀποδίδονται αὐτῇ τὴν φορὰν ρητῶς καὶ ὠρισμένως εἰς ἐκείνον, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουν πράγματι καὶ καθολοκληρίαν. Φαίνεται, — ἅς καυχήθῃ καὶ ἐγὼ ὀλίγον! — ὅτι εἶμαι περισσότερο δίκαιος παρὰ ἐγωιστής, καὶ διὰ τοῦτο εὐχαριστοῦμαι ὅταν ἐπαινούνται οἱ ἄλλοι ἐπαίνου, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν συγκαταλέγωμαι μετὰ αὐτῶν!

Ἀντιγράφω τὸ ἀρθρίδιον τῆς «Ἐστίας» ὁλόκληρον:

«Ἐγγράφομεν χθές, προκειμένου περὶ τοῦ νέου Ἡμερολογίου τοῦ κ. Σκόκου, ὅτι ἡ ἐξακουστὴ φιλομουσία τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, κατώρθωσε νὰ κάμῃ, ὥστε νὰ μὴ εἶνε δυνατόν νὰ συντηρηθῇ εἰς τὴν κλασικὴν αὐτὴν χώραν οὔτε ἐν περιοδικόν!

» Ὅρεῖλομεν ἐν τούτοις μίαν διασάφην.

» Γράφοντες, εἶχαμεν ὑπ' ὄψει τοὺς «μεγάλους» τοὺς ἐνήλικας νὰ εἰποῦμεν. » Διὰ τὰ παιδιὰ ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει. Οἱ Ἑλλήνες πολλοὶ τῆς μελλούσης γενεᾶς ἔχουν τὸ δικάϊωμα νὰ καυχῶντο, ὅτι εἶνε φιλομουσώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἄλλους.

» Αὐτοὶ διὰ τῆς συνδρομῆς καὶ τῶν ἐνεργειῶν των (Σχόλιον τοῦ Φαίδωνος: μὲ ἄλλους λόγους διὰ τοῦ ἔσπαθώματος,) κατώρθωσαν νὰ ἔχουν περιοδικὸν ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ—τὸ μόνον ἑναπομείναν ἐν Ἑλλάδι περιοδικὸν ἄξιον τοῦ ὀνόματος καὶ ἐκπληροῦν τὸν ὕψηλόν του προορισμόν.

» Καὶ τὸ περιοδικὸν αὐτὸ εἶνε ἡ «Διάπαισις τῶν Παίδων.»

» Παρακολουθοῦμεν τὴν ἐξέλιξιν τῆς μετ' εἰλικρινοῦς ἐνδιαφέροντος, καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος, ἀπὸ μὴνός εἰς μῆνα, ἀπὸ φύλλον ἀκόμη εἰς φύλλον, βλέπομεν βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις ὅχι μικράς.

» Θὰ πιστεύετε ὅτι ἡ Διάπλασις προκαλεῖ σήμερον καὶ Διαγωνισμοὺς Ζωγραφικῆς μετὰ τῶν ἀναγνωστῶν τῆς, καὶ δημοσιεύει τὰ βραβευθέντα ἔργα ἐν ἀντιγραφῇ ἀπαρμύλλῳ;

» Καὶ ὁλονὲν προοδεύει καὶ ἀνακινεῖται ὁλονὲν. Εἰσέρχεται μετ' ὀλίγον εἰς τὸ εἰκοστὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἔτος καὶ ὑπόκειται εἰς τοὺς φίλους τῆς «μεγάλα καὶ θαυμάσια.

» Εὐτυχῆς οἱ μικροὶ διὰ τὴν Διάπαισιν τῶν! Εἰμποροῦν νὰ ὑπερηφανεύωνται

» ται ὅτι ἔβαλαν τὰ γυαλιὰ εἰς τοὺς μεγάλους.»

Φαντάζομαι πῶς θὰ πηδήσουν ὡς ἐκεῖ—ἐπάνω ἀπὸ τὴν χαρὰν των οἱ φίλοι μας, ἀναγινώσκοντες τὰς γραμμὰς ταύτας. Καὶ μὲ τὸ δίκρον των! Οἱ κόποι των, αἱ ἐνέργειαι των, ἡ φιλομουσία των, ἡ εὐγενὴς φιλοδοξία των, ἡ ἀγάπη των πρὸς τὰ καλὰ,—ὅλα διαμιάς ἀναγνωρίζονται, ἀνομολογοῦνται καὶ ἐπαινούνται. Καὶ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν μάλιστα, ὥστε νὰ προβάλλωνται ὡς παράδειγμα καὶ εἰς τοὺς μεγάλους!..

Ἡ Διάπλασις τοὺς τοὺς πολλὰς: «Ὅ,τι κάμνετε χάριν τοῦ περιοδικοῦ σας, τὸ κάμνετε χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σας. Καὶ ἂν θὰ ἔχετε τὸ καλλίτερον περιοδικόν, σ' εἶς θὰ ἐπαινέσθε, ποῦ το ἔκατορθώσατε.

Καὶ ἰδοὺ σήμερον ἡ πρόρρησις ἐπαληθεύσεται. Ἡ κοινὴ γνώμη ἀποδίδει τὸν ἐπαινον ἐκεῖ ὅπου πρέπει. Καὶ δι' ὅλας τὰς προόδους τῆς «Διαπλάσεως» ἐπαινούνται ἀποκλειστικῶς οἱ Ἑλληνόπαιδες, ὅσοι ἀποκλειστικῶς τῇ παρέσχον τὰ μέσα διὰ νὰ τὰς ἐπιτελέσῃ. Καὶ βραδύτερον, ὅταν βεβαίως ἡ «Διάπαισις» θὰ προοδεύῃ ἀκόμη περισσότερο, ὁ ἐπαινος δὲν θὰ εἶνε ἀκόμη μεγαλῆτερος; Καὶ ἂν ποτε, ὡς ἐλπίζομεν ὅλοι, γίνῃ τὸ καλλίτερον περιοδικόν τοῦ κόσμου, δὲν θὰ λέγουν, ὅτι οἱ Ἑλληνόπαιδες εἶνε τὰ καλλίτερα παιδιὰ τοῦ κόσμου;

Ὅποια ἐνθάρρυνσις, ὁποία ἱκανοποίησις, ὁποία ἀμοιβὴ διὰ τοὺς κόπους, τοὺς ὁποίους κατέβαλον, καταβάλλουν καὶ θὰ καταβάλουν ὅλοι, ἐνεργοῦντες ὑπὲρ τῆς ἀγαπητῆς των Διαπλάσεως,—καὶ διὰ τὸ παλαιόν, καὶ διὰ τὸ νέον, καὶ διὰ τὸ μικρόν καὶ διὰ τὸ Μέγα Ἐσπαθίωμα!

Φ.

ΔΥΟ ΤΥΦΛΟΙ ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ἦταν μίαν φορὰν δύο τυφλοὶ, τοὺς ὁποίους συνέδεσεν ἡ κοινὴ συμφορά. Ἐζητιάσαν λοιπὸν μαζί, ἓνας δὲ καὶ ὁ αὐτὸς σκύλος τοῖς ἐχρησίμευσεν ὡς ὁδηγός.

Ἐνα βράδυ, ἐν ᾧ ἐμετροῦσαν ὅσα εἶχαν συνάξῃ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην τῶν διαδιδῶν, μίαν πεντάρα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐνός καὶ ἐπέσεν εἰς τὸ παρα τοὺς πόδας των ρυάκιον.

— Ἀπρόσεκτα! εἶπεν ὁ ἄλλος.

— Ὅχι! εὐὸ πταῖς ποῦ μ' ἐσκοῦντῃς!

— Νὰ μὴ κατηγορῇς, παρὰ τὸν ἑαυτόν σου!

— Μπᾶ! τὸ ἀρνεῖσαι;

— Μπᾶ! ἐπιμένεις;

Ούτω ἤρχισεν ἡ φιλονεικία, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξετραχύνθη τόσο πολύ, ὥστε ὁ πρῶτος τυφλὸς εἶπε πρὸς τὸν δευτέρου :

— Ἀς χωρίσωμε !

— Ἀς χωρίσωμε ! εἶπε καὶ ὁ ἄλλος.

Καὶ ἔκαμαν ὀλίγα βήματα καὶ οἱ δύο, κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν· ἀλλ' ὁ μὲν προσέκοψεν εἰς ἓνα λίθον, ὁ δὲ εἰς ἓνα κορμὸν δένδρου.

— Ἐδῶ, Πιστέ !

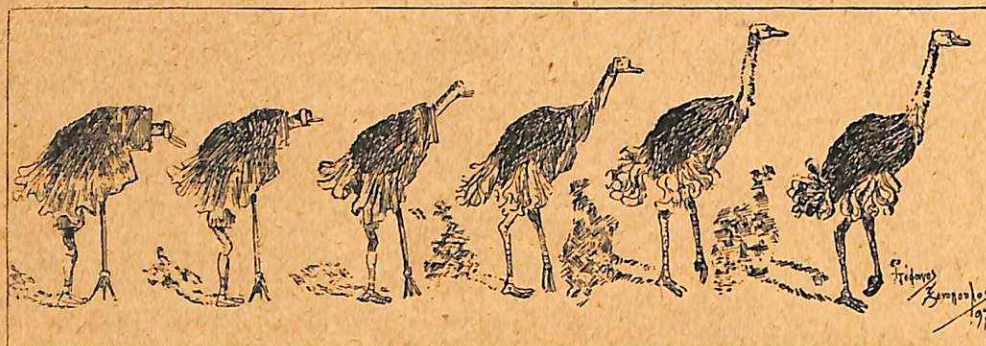
— Πιστέ, ἐδῶ ! ἐφώνησαν συγχρόνως καὶ οἱ δύο.

Τότε ὁ δυστυχὴς σκύλος εὗρέθη εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν... Μήπως καὶ οἱ

δύο δὲν ἦσαν ἐπίσης κύριοί του ; Μήπως καὶ οἱ δύο δὲν τὸν εἶχαν χαϊδεύσει καὶ περιποιηθῇ ὁμοίως ; Καὶ μὴ γνωρίζων εἰς ποῖον νὰ ὑπακούσῃ τώρα, εἰς ποῖον νὰ διευθυνθῇ, ἐστάθη ἀκίνητος εἰς τὸ μέσον, καὶ ἤρχισε νὰ γαυγίζῃ γοερώς.

Οἱ δύο τυφλοὶ ψηλαφῆτα ἐζήτησαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἔπασαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων δακρύνοντες, μετανοημένοι διὰ τὴν προτέραν φιλονεικίαν. Καὶ ὅταν ὁ ἓνας ἐφώνησε τότε « Πιστέ ! » ἀμέσως ὁ σκύλος ἔδραμε πρὸς αὐτοὺς πλήρης χαρᾶς, καὶ ἔκτοτε οἱ τρεῖς φίλοι δὲν ἐχωρίσθησαν ποτέ. *

ΠΑΡΑΔΟΞΟΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Πῶς ὁ φωτογράφος γίνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον στρουθοκάμηλος.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΡΚΟΥΔΑΣ

Μίαν ἡμέραν ἡ Κυρά Ἀρκούδα ἐπιάσθη εἰς τὴν παγίδα. Πῶς τὰ ἐκατάφερε, κανεὶς δὲν ἤξευρε καλὰ-καλά. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι κατάρθρωσε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴ σπηλιὰ της. Τὴν εἶδαν κατὰ κνηγοὶ καὶ ἀπόλυσαν τὰ σκυλιὰ ἐξοπίσω της.

Ἀπὸ τὸν φόβον της ἡ κυρά-Ἀρκούδα τὰ ἔχασε, καὶ ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σκαρφαλώνῃ εἰς τὰ πόδια βουνά, νὰ σοῦ τὴν καὶ καταβαίνει εἰς τὸν κάμπον !

Καθὼς ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἓνα δρόμον, βλέπει ἓνα χωρικὸν μέσα εἰς τὸ ἀμάξι του.

— Κάμε μου μιὰ χάρι, καλέ μου ἄνθρωπε ! τοῦ εἶπε· πάρε με καὶ κρύψε με μέσα 'ς τὸ ἀμάξι σου. Κνηγοὶ μὲ σκύλους ἔρχονται ἐξοπίσω μου, καὶ ἂν δέν με λυπηθῇς, ἐχάθηκα !

Ὁ χωρικὸς ἔτυχε νὰ ἔχῃ καλὴν καρδίαν καὶ τὴν ἐλύπηθη. Τὴν ἀνέβασε λοιπὸν εἰς τὸ ἀμάξι του, τὴν ἔκρυψε 'ς ἓνα μεγάλο σακκὶ καὶ ὕστερα τὸ ἔδεσε μ' ἓνα σχοινί.

Καὶ νὰ τὰ ἀμέσως τὰ σκυλιὰ καὶ ἀπὸ πίσω τους οἱ κνηγοὶ :

— Ὡρα καλὴ ! Μήπως ἐπέρασε ἀπὸ δῶ καμμιὰ ἀρκούδα ;

— Ἀρκούδα εἶπατε, ἀφεντάδες μου ;

Ἀρκούδα ; Ὁχι, δὲν εἶδα καμμιὰν ἀρκούδα.

Ἦστερ' ἀπ' πολλὴν ὥραν, ἡ κυρά Ἀρκούδα ἔλαβε θάρρος νὰ ἐρωτήσῃ—ἀλλὰ σιγα-σιγά :

— Ἐ, ἐφυγαν ;

— Ἐφυγαν !

— Εἶνε μακρὰ ;

— Εἶνε μακρὰ.

— Οὐφ ! ἔσκασα. Λύσε μου τὸ σακκί, νὰ ζήσης.

Ὁ χωρικὸς ἔλυσεν τὸ σχοινί.

— Ἀμ ποῦ νὰ σοῦ τὰ λέγω, φίλε μου, εἶπε τότε ἡ Ἀρκούδα, ἀνοίγουσα τὸ φοβερόν της στόμα—ποῦ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δέν με ἄφησαν οὔτε νὰ φάγω....

— Δὲν πειράζει ! ἀπεκρίθη ὁ χωρικὸς. Νά, ἐδῶ ἔχω δύο μεγάλα καρβέλια 'ς τὴ διάθεσί σου.

— Εὐχαριστῶ μὰ ποῦ δέν το τρώγω ποτέ μου τὸ ψωμί ; Χμ ! Ξεύρεις καὶ τὸ ἄλλο ; Θά σε φάγω !

— Ἀ, κακὴ Ἀρκούδα ! ἐφώνησεν ὁ χωρικὸς. Ἐγὼ σὲ ἔσωσα ἀπὸ τέτοιο κίνδυνον, καὶ σὺ θέλεις νὰ με φᾶς ;

— Πολὺ μπουφὸς μοῦ φαίνεται, ἄνθρωπέ μου. Μὰ δὲν ἤξεύρεις τὸ λοιπὸν, πῶς ἡ παλῆς εὐεργεσίαις ξεχνιοῦνται ;

Ὁ χωρικὸς ἄρχισε νὰ φοβάται 'ς τὰ καλὰ καὶ νὰ συλλογίζεται πῶς νὰ κάμῃ διὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ τρομερὸν καὶ πεινασμένον στόμα τῆς Ἀρκούδας· ἀλλὰ δὲν

ἐκατόρθωσε νὰ εὕρῃ κανένα μέσον καὶ εἶπε μὲ πικρὸν ἀναστεναγμόν.

— Ἐ, κυρά Ἀρκούδα ! κυρά Ἀρκούδα ! Ἐγείναι πολὺ μεγάλο λάθος. Ἡ εὐεργεσία δὲν ξεχνιέται ποτέ.

— Ξεχνιέται, σοῦ λέγω, καὶ γι' αὐτὸ θά σε φάγω !

— Μπρὲ ἄμάν !

— Τίποτε !

— Τότε λοιπὸν νὰ κάμουμε ἓνα ἄλλο, εἶπεν ὁ δυστυχὴς χωρικὸς. Νὰ πᾶμε λίγο παρακάτω, καὶ ἂν ὁ πρῶτος ποῦ θάπαντήσουμε, εἶνε μὲ τὴν γνώμην σου, τότε νὰ με φᾶς !

— Καλὰ ! πᾶμε παρακάτω ! ἀπεκρίθη ἡ Ἀρκούδα.

Σὲ ὀλίγον ἀπάντησαν ἓνα γέρινο Ἀλογό.

— Κάμε μας τὴ χάρι νὰ μας κρίνης, τοῦ εἶπεν ὁ χωρικὸς. Ἐσωσα τὴν κυρά Ἀρκούδα ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον κίνδυνον, καὶ γι' ἀνταμοιβὴν τώρα θέλει νὰ με φάγῃ. Εἶνε δίκαιο αὐτὸ τὸ πράγμα ; Πρέπει κανεὶς νὰ ξεχνᾷ τὰ καλὰ ποῦ του ἔκαμαν ;

— Μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τί λέγει καὶ ἡ κυρά Ἀρκούδα, εἶπε τὸ Ἀλογό.

— Νὰ τί λέγω : Πάντα βρίσκομαι σὲ πόλεμον μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Στιγμὴ δέν με ἀφίουν ἥσυχην. Ἐρχονται καὶ με κυνηγοῦν καὶ μέσ' 'ς τὸ σπῆτι μου ἀκόμη, ποῦ λέει ὁ λόγος. Σήμερα πάλι μὲ κυνηγοῦσαν κάτι φονηάδες, καὶ θὰ ἤμουν χαμένη, ἂν δέν ἀπαντοῦσα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον ποῦ μ' ἔσωσεν. Ἀλλὰ πέ μου 'ς τὸ Θεό σου, Ἀλογό μου, εἶνε λόγος αὐτὸς ἀρετὸς, διὰ νὰ μὴ τον φάγω ; Καὶ μπορῶ ἐγὼ μονάχα νὰ θυμῶμαι τὰς εὐεργεσίας, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι τὰς ξεχνοῦν ;

Τὸ Ἀλογό, τὸ ὅποσον ἤθελε νὰ κάμῃ λ ο γ ι κ ῆ ν κρίσιν, ἐσκέφθη πολὺ-πολὺ, καὶ ὕστερα εἶπε :

— Τριάντα χρόνια ὑπηρετοῦσα τὸν κύριόν μου μὲ ὅλον τὸν ζῆλον καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν. Ἀμὰ ὅμως ἐγέμνασα καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ δουλεύω, γιὰ νὰ μὴ με τρέφῃ πειὰ ἄδικα, τί ἔκαμε νομίζετε ; Ἐποῦλῃσε τὸ πετσί μου καὶ με παράδωκε ζωντανὸν 'ς ἓνα μπόγια, γιὰ νὰ με σφάξῃ. Τὸ ἐκατάλαβα καὶ τοῦ ἔφυγα, πρὶν τὴν πάθω. Ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο ; μήπως τώρα δὲν ὑποφέρω περισσότερο ; Νά, δύο μέρες ἔχω τώρα ποῦ γυρίζω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μεσ' 'ς τὸ χειμῶνα, χωρὶς φαγί, χωρὶς πιτό... Ἀχ, ναί ! ἡ κυρά Ἀρκούδα ἔχει δίκην. Ἡ παλῆς εὐεργεσίαις ξεχνιοῦνται !

— Βλέπεις ; εἶ ; βλέπεις ; Ἐγὼ ἔχω δίκην !

Ὁ χωρικὸς ἄρχισε τὰ κλάματα.

— Ἐχω γυναῖκα καὶ παιδιὰ, εἶπε. Λυπήσου με ! Ἀφῆσε ἀκόμη λίγο καὶ ἂν σου δώσῃ δίκην καὶ ὁ δεύτερος ποῦ θάπαντήσουμε, εἶ, τότε πειὰ νὰ με φᾶς.

— Καλὰ, τὸ παραδέχομαι ! εἶπεν ἡ Ἀρκούδα.

Ἐνας σκύλος ἐπερνοῦσε, γέρος σκύλος, ἀδύνατος, πετσοὶ καὶ κόκκαλο.

Ὁ χωρικὸς τὸν ἐσταμάτησε καὶ τοῦ ἔκαμε τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν.

Ὁ σκύλος ἐσυλλογίσθη καλὰ-καλὰ καὶ ὕστερα εἶπε :

— Δεκαπέντε χρόνια ἐφύλαγα πιστὰ σὲ μιὰ μάνδρα. Χίλιες φορὲς ἐπῆγαν νὰ με φάγουν οἱ λύκοι, ποῦ ἐτριγύριζαν γιὰ τὰ πρόβατα... Καὶ τώρα ποῦ μ' ἐπῆραν πειὰ τὰ γεράματα καὶ ποῦ δὲν ἔχω τὴ δύναμιν νὰ γαυγίζω ὅπως πρῶτα, ὁ ἀφέντης μου μ' ἔδωκε καὶ με ἄφησε 'ς τοὺς πέντε δρόμους. Ναί, ναί, ἡ παλῆς εὐεργεσίαις ξεχνιοῦνται !

[Ἐπεται τὸ τέλος]

(Ἐκ τῶν τοῦ J. Ortoli)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἡ Μερσεδὴ μοῦ ὑπενθυμίζει ἓν πολὺδακρυ ἐπεισόδιον τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας : Τὸ ξύλον ποῦ ἔφαγα μίαν ἡμέραν ἀπὸ τὸν μακαρίτην τὸν θεῖόν μου, τὸν Μάρμπα-Νικολῆν, ὅταν μ' ἔπιασε νὰ διαβάξω κρυφὰ τὸν «Κόμητα Μοντε-χρήστον».

— Βιβλία γιὰ μεγάλους μοῦ διαβάζεις, παλῆροπαῖδο, εἶ ; καὶ δὲς του καὶ τούτη, καὶ δὲς του καὶ ἐκεῖνη...

Παρατηρήθη, ὅτι ὀδόντα τοῖς ἑκατόν, ἡ Ἑλληνὶς εἶνε Μελαγχροινὴ. Εἶνε τρόπον τινὰ τὸ ἐθνικὸν μας χρῶμα τοῦ προσώπου.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κι' αὐτὰ τοῦ Κροῖσου τὰ καλὰ καὶ τ' ἀγαθὰ τοῦ τὰ πολλὰ ἂν τᾶχῃς καὶ τὰ στερηθῇς, κατάκαρδα μὴν πικραθῇς καὶ οὔτε κἀν νὰ κλαύσῃς ἂν ἔχῃς γνῶσιν μιὰ σταλιά κι' ἂν δέν φοβάσαι τὴν δουλειά, τράβα 'μπροστά· τότε ἠμπορεῖς, ὅ,τι ἔχασες καὶ λαχταρεῖς νὰ τὸ ξαναπολαύσῃς.

Ἐστὴν πλεῖο μεγάλην συμφορὰ, ποῦ πνίγῃ ἡ λύπη τὴν χαρὰ, καὶ ἂν φουρτοῦνα μᾶς χτυπᾷ, μὲ κύματα ἀγριωπὰ κι' ἀστροπελέκια τούρανοῦ, μόν' οἱ δειλοὶ τρομάζουν· τότε ἡ δύναμις τοῦ νοῦ, τὸ θάρρος κ' ἡ ἐλπίδα, αὐτὰ τὰ τρία 'μοιάζουν τὴν ναυτικὴν πιεζίδα κι' ὅποιος τὰ ἔχει φθάνει 'ς τὸ πρῶτό του λιμάνι.

I. H. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 397)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ Ο ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν περιπετειῶν τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Πέτρου Μαντζουράνα, τί ἔκαμνεν ὁ Στέφανος, ὁ τρίτος ἀδελφός ;

Τίποτε, καθὼς ἐφαίνετο τοῦλάχιστον. Εἶδομεν, ὅτι εἶχεν ἀρνηθῇ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν παλαιὸν πύργον, καὶ νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν κληρονομικὴν του μερίδα, τὴν γῆν, μεταβαίνων ἄλλου. Αἱ ὀχθαὶ τοῦ Λήγηντος τῷ παρεῖχον ἀφθόνηως ὅ,τι ἤθελε : μονοπάτια διὰ νὰ περιδιαβάξῃ, σκιὰν διὰ νὰ νηπαυέται, καὶ χόρτον διὰ νὰ ἐξαπλόνεται, νὰ ρεμβάζῃ καὶ νὰ κοιμᾶται. Προπάντων νὰ κοιμᾶται. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν δύο τοῦ ἀδελφῶν, τὸ παράξενον παιδί δὲν ἔκαμνεν ἄλλο τι ὄλην τὴν ἡμέραν, παρὰ νὰ κοιμᾶται !

Ἀλλὰ ἡξεύρετε διατί ; Διότι τὴν νύκτα ἐκοιμάτο πολὺ ὀλίγον, — ἂν μάλιστα ἐκοιμάτο καὶ καθόλου...

Λαθραίως καὶ μυστηριωδῶς, ἀφ' οὗ κατεκλίνοντο οἱ ἄλλοι εἰς τὸν πύργον, ὁ Στέφανος ἐξήρχετο καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ σπήλαιον τῆς Νεράιδας Μαντζουράνας, ὅπου χάρις εἰς τὰ ἀγκάθια καὶ εἰς πρόληψιν, κανεὶς δὲν ἐμβῆκε ποτέ. Καὶ ἔρπων, εἰσδύων εἰς τὰ ἀδύτα καὶ τὰ κρύφια τοῦ βράχου, δὲν ἐξήρχετο ἐκ τοῦ σπηλαίου παρὰ μόνον τὴν αὐγὴν. Κανεὶς, οὔτε ὁ Ἰππότης, οὔτε ὁ Λευκίας δέν τον εἶδαν ποτέ, καὶ ἐνόμιζε πλέον ἐκεῖνος ὅτι ἰδεάν δέν εἶχαν περὶ τῶν νυκτερινῶν του διαθημάτων. Ναί· ἀλλ' ἂν δέν ὀμιλοῦσε διόλου ὁ γέρω-Λευκίας, ἔδλεπεν ὅμως πολὺ καλὰ...

«Ποτέ μοῦ δέν εἶδα τέτοιο τεμπελοῦ ἄνθρωπον δὲν εἶδα τέτοιο Ἰππότην. Καὶ ὁ σιωπηλὸς Λευκίας ἀπεκρίνετο διὰ τοῦ ἄκρου τοῦ δείκτου, τὸν ὅποσον ἔθετεν ἐπὶ τῶν χειλέων, ὅτι, ναί, τὸ παιδί ἦταν λιγάκι ὀκνηρό. Κατόπι μὲ τὸν ἀντίχειρα ἔκαμνε διάφορα σημεῖα σταυροῦ πρὸ τοῦ στόματος, κινῶν καὶ τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ εἴπῃ ὅτι αἱ νοθεσίαι καὶ οἱ ἐξορκισμοὶ θὰ ἦσαν ὅλως διόλου περιττοί. Καὶ τέλος ἔσπευδε νὰ κινήσῃ τὴν χεῖρα, προσθέτων ὅτι ὁ ἴδιος θὰ ἦτο πάντοτε ὁ Στέφανος, ὅσα καὶ ἂν του ἔλεγαν !

«Μὰ ἐπὶ τέλους, Στέφανε ! ἐξερράγη μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ' φθάνει πειὰ ! ἐγὼ δὲν ἠμπορῶ νὰ τρέφω ὁλοένα τὴν

ἀρχίαν σου καὶ τὴν ὀκνηρίαν σου, ἐν ᾧ οἱ ἀδελφοί σου... ἀλήθεια οἱ καίμενοι οἱ ἀδελφοί σου ! οἱ δυστυχισμένοι οἱ ἀδελφοί σου !... τίποτε δὲν ἐμάθαμεν. Τί νὰ γίνωνται ;

— Ποῖος ξέρει ! ἀπεκρίθη ὁ Στέφανος. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα, διατί θέλετε νὰ στερηθῇτε καὶ τοῦ μόνου ἴσως υἱοῦ, ὁ ὁποῖος σὰς μένει ἀκόμη, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῖου βασίζεται ἡ τελευταία ἐλπίς τῶν Μαντζουρανῶν ;

— Ἀ, μὴ μοῦ το λές ! Δὲν θέλω νὰ πιστεῦσω ὅτι ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Πέτρος ἐχάθησαν ! Θὰ τοῖς εἶχα μεγάλο βάρος εἰς τὴν συνείδησίν μου, ποῦ τὰ ἐδίωξα τὰ καλὰ παιδιὰ, ἂν... Ἀχ ! καὶ ἂν τοὺς συνέβῃ κανένα δυστύχημα ; Ἀν' ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πείναν ;

— Ἀς εἶνε· αὐτὸ πάλι δέν το πιστεύω, πατέρα ! Εἶνε νέοι, δυνατόι, ἐξυπνοί, δραστήριοι ἐργατικοί...

— Μπᾶ, μπᾶ ; καὶ γιὰτί λοιπὸν νὰ μὴν εἶσαι καὶ ἐσὺ δραστήριος καὶ ἐργατικός ;

— Ἐ, ἄλλο εἶμαι ἐγώ ! Ἐκεῖνοι, βλέπετε, ἦσαν καὶ φιλόδοξοι, ἐν ᾧ ἐγὼ δέν εἶμαι καθόλου. Ὅτι θέλῃ πειὰ ἄς μὲ κάμῃ ἡ Νεράιδα Μαντζουράνα. Ἐγὼ δὲν ἀνακατεύομαι !

Καὶ ὁ χαριτωμένος Στέφανος ἐσιώπα, μὲ τὴν ιδέαν ὅτι τὰ εἶπε πλέον ὅλα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἰππότης ἐσιώπα, διὰ νὰ μὴ χάνῃ τὰ λόγια του, καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς πολυθρόνας του, ἀπελπίς καὶ ἀπογοητευμένος, ἀνύσωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐσυλλογίζετο τοὺς δύο ἄλλους τοῦ υἱοῦ, τοὺς ἀγαπητοὺς ἀπόντας. Πῶς νὰ τοὺς εὕρῃ ; Πρὸς ποῖον νὰ γράψῃ ; Τί νὰ κάμῃ ;

Ἡ λύπη καὶ ἡ ἀπελπίς τοῦ γέροντος εἶχον φθάσῃ πλέον εἰς τὸ κατακόρυφον, ὅταν ἓνα πρωί, κάποιος ξένος ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ πύργου. Ἐλευσινή καὶ ἡρεπώμενη ἡ θύρα, ὅσον καὶ ὁ ξένος, — δηλαδὴ καθολοκληρίαν καὶ τὰ δύο. Τί ἤθελε ; τί ἐζήτηε ; Ἐλευσινήν ; Ὁχι, τὸν κύριον Μαντζουράναν. Μὰ ποῖον ; Τὸν πατέρα ἢ τὸν υἱόν ;

— Τὸν υἱόν !

Ὁ Στέφανος, κληθεὶς, ἐπαρουσιάσθη.

— Δὲν ζητῶ σὰς, κύριε Μαντζουράνα ! εἶπεν ὁ ξένος.

— Ἀλλὰ ποῖον λοιπὸν ;

— Ἦθελα κανένα ἀπ' ἐκείνους ποῦ γνωρίζω. Δύο ἐγνώρισα ἕως τώρα : ἓνα 'ς τὴν θάλασσαν, καὶ ἓνα 'ς τὸν αἶρα.

— Μπᾶ ! ἐγνώρισάτε λοιπὸν τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Πέτρον ;

Ἡ Βερενίκη.

γει πρὸς τὴν Αὔραν τοῦ Ὁρφέως ὅτι ὁ καλλι-
τερος τρόπος διὰ νὰ μάθῃ ὅτι θέλῃ, εἶνε ἡ ἀν-
ταλλαγὴ τῶν Μ. Μυστικῶν τὴν ὁποίαν τῇ προ-
τείνει· — ἡ **Θέλουσα** ζητεῖ τὰρχικὰ τῆς **Ἀ-
στροφεργγιάς**· — ὁ **Νικηφόρος** ὁ Βρυνέντιος ἔμαθε
ὅτι ἡ **Λευκὴ Χιὼρ** χορεύει πόλκα-μπεμπέ με
πολλὴν χάριν, ἀλλὰ ὅτι κάμνει πολλὰ νάζια ἕως
νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν χορόν.

**Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-
λάξουν :** Ὁ **Δελφὶν** τοῦ **Εὐξείνου** μετὰ τὴν
Κόρη τοῦ **Γαλλοῦ** καὶ τὴν **Δάφνην** — τὸ
Τρυγονάκι μετὰ τὴν **Βασιλικὴν Σαμάτην**, **Χρι-
στίναν Δεσφύλλαν**, **Μελαγχροὶν Ἑλληνίδα**,
Δο-λα σὺλ-μὶ, **Αἰπυτοῦν**, **Ἑλληνίδα Καλλι-
τέχνιδαν**, **Νύμφην Καλυψώ**, καὶ **Συριατὸν**
Δουκοῦμι — ὁ **Ἑθνικὸς Ὑμνος** μετὰ τὸν **Ἑρ-
μῆν** τοῦ **Πραξιτέλους**, **Ἑλληνικὴν Καρδίαν**,
Τοῖν-Τσῶν, **Τρεχαγρυνοπούλου**, **Καρδερῖναν**,
Θαυμαστὴν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν, **Ναυτο-
πούλου**, **Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδαν**, **Ἀρχι-
ζιζάνιον** καὶ **Ἦσυχον Ἀεράκι**. — ἡ **Κόρη** τοῦ
Διγίου μετὰ τὴν **Ναυτοπούλου**, **Τρεχαγρυνο-
πούλου**, **Ἀρχιζιζάνιον**, **Δὸν Κολοκύνθα** **Πά-
τερην**, καὶ **Μαθρὸν Πρίγκηπα** — ὁ **Ἡρακλῆς**
Κηζήρολος μετὰ τὸν **Νικηφόρον** τὸν **Βρυνέν-
τιον**, **Τοῖν-Τσῶν**, **Στρατηγὸν Ἀρρίβαν**, **Τρο-
μάραν**, **Παλλικάρην τῆς Λατίας**, **Κυανόλευ-
κον Σημαῖαν**, **Ὁραίαν Δορκάδα**, **Ὁραίαν**
Κέρκυραν, **Κροκόπεπλον** **Ἡδὲ** καὶ **Ἀρεμῶν**.
— ἡ **Πέννα Ποιητὸς** μετὰ τὴν **Δέαν**, **Τοῖν-Τσῶν**,
Πάλλουσαν Καρδίαν, **Ἀγκυραν τῆς Εὐρυ-
χίας**, **Ἀρχιζιζάνιον**, **Κερκυραϊκὴν Νύκτα**,
Ἐταί θέλω, **Αἰμυλίαν Εἰμαρμένην**, **Κόντε**
Ραπαλάκην καὶ **Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδαν** —
τὸ **Τί με μέλει** μετὰ τὸν **Ἀρχιζιζάνιον**,
Ἐκτορα τὸν Τρῶα καὶ **Μέγαν Ἀλέξανδρον** —
ἡ **Ταναγραία Κόρη** μετὰ τὴν **Θέαν** τοῦ **Ζαπ-
πεῖου**, **Καρδερῖναν**, **Μαρίαν Βερεσσαροπούλου**
Ἐκτορα τὸν Τρῶα, **Ἀρχιναύαρχον Θεμιστο-
κλέαν** καὶ **Ἐλπιδοφόρον** — ὁ **Νικηφόρος** ὁ
Βρυνέντιος μετὰ τὴν **Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα**,
Μελαγχροὶν Ἑλληνίδα, **Ἀμύλετον**, **Φέλ-
τωνα**, **Πένναν Ποιητὸς**, **Ἐκτορα τὸν Τρῶα**,
Ἀηστὴν τοῦ Μέλαντος Ἀρμυῶ, **Ἦσυχον Ἀε-
ράκι**, **Ἑρμῆστην**, **Αὔραν τοῦ Εὐξείνου**, **Ἰριδα**
Μεροεδὴν, **Βεργάρδον Διειρεῖτον**, **Ἀσταγίδα**
Κοριολάτον, **Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην** καὶ
Ἀφρισμένον Κῆμα — ὁ **Ἀσπροποταμίτης**
μετὰ τὴν **Ἀλκυονίδα Ἡμέραν**, **Γενναίαν Σου-
λιώτισσαν** καὶ **Φιλόμοστον** — ἡ **Ἰρις** μετὰ
Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέαν, **Κροκόπεπλον**
Ἡδὲ, **Ἐκτορα τὸν Τρῶα** καὶ **Δό-λα-σὺλ-μὶ** —
ὁ **Ἑλληστοπτοκος** μετὰ τὸν **Κόντε Ραπαλάκην**
καὶ **Χαραυγὴν** — ὁ **Ἀρχιναύαρχος Θεμιστο-
κλῆς** μετὰ τοὺς συνδρομητὰς καὶ τὰς συν-
δρομητρίδας, ποὺ φοιτοῦν εἰς τὸ Ὁδεῖον, καὶ προ-
πάντων μετὰ τοὺς βιολιστὰς καὶ τὰς βιολιστρίδας. —
ἡ **Τσάτσα Γελαστὴ** μετὰ τὸν **Φασαρίαν** καὶ
Μαρκήσιον τῆς Γαλλόσας — τὸ **Τρυγονάκι**
μετὰ τὴν **Πένναν Ποιητὸς**, **Ἀστροφεργγίαν**, **Ρω-
μοπούλου**, **Ἑλληνικὸν Φρούριον**, **Κυανό-
λευκον Σημαῖαν**, **Ἀρθεσμένην Ἀμυγδαλιὰν**,
Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, **Ἀγριοτριανταφυλ-
λιάν**, **Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην**, **Μίαν Τρε-
λούσαν**, **Ἀκρόπολιν**, **Τί με μέλει**, **Μόζαρτ**,
Ἐταί μάρτεσι, **Ξαθρὴν Ἑλληνοπούλου** —
τὸ **Ἑλληνικὸν Φρούριον** μετὰ τὴν **Αὔραν** τοῦ
Εὐξείνου, **Ναυτοπούλου**, **Ἐκτορα τὸν Τρῶα**,
καὶ **Εὐτέρπην** — ἡ **Βίγλα** μετὰ τὸν **Ἐνδοξον**
Στρατιώτην καὶ **Ζεβάρ** — ἡ **Μέλλουσα Καλ-
λιτέχνις** μετὰ τὸν **Ἐλπιδοφόρον** καὶ **Αὔραν** τοῦ
Ὁρφέως — ἡ **Ἑλληνικὴ Σημαία** μετὰ τὴν
Γαλαρὴν Ἑλληνοπούλου καὶ **Θέαν** τοῦ **Ζαπ-
πεῖου** — ὁ **Κωνσταντῖνος Λευκιάδης** μετὰ τὸν
Ἀηστὴν τοῦ Μέλαντος Ἀρμυῶ, **Ἑλληνικὴν**
Σημαῖαν, **Ναυτοπούλου** καὶ **Μέλλουσαν Καλ-
λιτέχνιδαν** — ὁ **Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης** μετὰ
τὴν **Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδαν**, **Τοῖν-Τσῶν**,
Καρδερῖναν, **Αὔραν** τοῦ **Εὐξείνου** καὶ **Εὐξεί-**

ροπούλου — ἡ **Νεραίδα** τοῦ **Ἀλφειοῦ** μετὰ τὴν
Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδαν, **Κόντε Ραπαλά-
κην**, **Ρωμοπούλου** καὶ **Ἐκτορα τὸν Τρῶα**.
Χάρην οἰκονομικὰς χώρους παραλείπω
ἀπὸ τὰς προτάσεις τὰ ὀνόματα ἐκείνων, περὶ τῶν
ὁποίων γινώσκω ὀρισμένως ὅτι δὲν ἀνταλλάσσουν
Μικρὰ Μυστικὰ, εἴτε διότι ἔκαμαν πλέον τὸ
Λεύκωμά τῶν, εἴτε δι' ἄλλον λόγον οἰονόησθε.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διά-
πλασις πρὸς τὰς ἐν τῷ **Ζαππεῖῳ** συνδρομητρίδας
τῆς, αἱ ὁποῖαι ἔσπευσαν νὰνανεώσουν τὴν συν-
δρομὴν τῶν πρὸς τὴν **Αὔραν** τοῦ **Εὐξείνου**
(πρὸς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὸ 41ον) **Φίλεργον**
Κόρη (ἔστειλα) **Ροβινσῶνα Κροῦσον**, **Πειρα-
σμένον Λύκον** (τὰ εἶχα μάθῃ ἀπὸ τὰς ἰδίας) **Γαλαρὴν**
τοῦ **Διγίου** (ἀλλὰ νὰ μὴ μού τα γρά-
σῃ, καὶ **Λύσεις** καὶ **Ἀσκήσεις** κτλ. εἰς τὸ
ἴδιον χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς.) **Ἑλένην Γ. Σαρρῆ**.
Ἰδὼν τῆς Στυγὸς (τὸ ἔμαθε, ἐπειδὴ τὴν εἰδο-
ποίησα ἐγὼ) **Ἑθνικὸν Ὑμνον**, **Ἀρχιναύα-
ρχον Θεμιστοκλέαν**, **Ὁραίαν Ἀρθεσμένην**,
Γεώργιον Ἀθανασιάδην, **Κόρην** τοῦ **Διγίου**
(ἡ ὁποία ἔφυγεν ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας μετὰ τὰς καλ-
λιτέρας ἐντυπώσεις) **Τοῖν-Τσῶν** (εἶνε ἡ αὐτὴ
ἐπιστολή, ποὺ εἶχα δημοσιεύσῃ σ' εὐχαριστῶ
διὰ τὸν κόπον) **Ἀγροῦτον Στρατηγόν**, **Ἡρα-
κλέαν Ν. Κηζήρολιν** (ἔστειλα) **Ἀν Τῶδης**
(χάρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν) **Ἑσπερινὴν**
Γαλήνην, **Ἦσυχον Ἀεράκι** (ἔστειλα) **Τί με**
Μέλει (ἔγινε καλὰ ὁ μπαμπᾶς ; ἀνεχώρησε ;)
Ρωμαῖον Κικέρωνα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς
πληροφορίας· θὰ τα εἰποῦμεν ἀργότερα τὰ περὶ
συλλόγων) **Πένναν Ποιητὸς** (τὴν ὁποίαν συλ-
λυποῦμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς ἀγαπῆ-
της· γιατίς τῆς) **Τσαλαπετεινὸν**, **Φιλοπάτριδα**
Ἑλληνίδα, **Διογένην Λαέρτιον** (ἔμεθα συμ-
φωνοῖν) **Τρυγονάκι** (δὲν ἐξεδόθη ἀκόμη εἰς τό-
μον) **Ταναγραία Κόρη** (κ' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι
θὰνέλθῃς καὶ τὴν βασιμίδα τοῦ **Α' Βραβεῖου**)
Ἰσῖον Πέλαγος, **Ἀετὸν τῶν Ὁρέων** (ναί·
τὸ πρὸς τὸν Ὁρφέα τετράδιον σου δὲν εἶχε
γραμματοδόχον) **Ἑλληνικὸν Φρούριον**, **Ἀ-
γριοτριανταφυλλίαν** (ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστο-
λήν σου, τὰ εἶχα στείλῃ πλέον.) **Βίγλαν**, **Μέλ-
λουσαν Καλλιτέχνιδαν** (πῶ, πῶ, τί δουλειές!
ἔφριξα!) **Νεραίδα** τοῦ **Ἀλφειοῦ** (τὴν εὐχαρι-
στῶ, διότι ὁ ὀλίγος καιρὸς ποὺ τῆς μένει ἀπὸ τὰ
μαθήματα εἶνε δι' ἐμὲ καὶ διὰ κανένα ἄλλον!)
Κωνστ. Λευκιάδην κτλ. κτλ.

Ὑπενθυμίζομεν

ὅτι εἰς τὴν κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς
Διαπλάσεως θὰ λάβουν μέρος μόνον
οἱ συνδρομηταί, εἴτε παλαιοὶ εἴτε νέοι,
τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ διὰ τὸ 1898
θὰ ἔχῃ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας
τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 10 Ἰα-
νουαρίου 1898.

Ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν νὰ συμ-
περιληφθῇ τὸν ὀνόματά των εἰς τὴν Κλη-
ρωτίδα, πρέπει νὰ συμπληρώσουν τὸ
προαποσταλὲν Δελτίον ἐγγραφῆς καὶ
νὰ τὸ ἀποστείλουν μετὰ τὸ ἀντιτί-
μου τῆς συνδρομῆς τὸ ταχύτερον.

Πρὸς τὸν Κύριον Ν. Π.
Παπαδόπουλον, διευθυντὴν τῆς
«Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» — ὁδὸς
Αἰόλου, 119, εἰς Ἀθήνας

[Δελτία Ἑγγραφῆς ἐστά-
λησαν καὶ πάλιν θὰ σταλῶν ἀδιακρί-
τως καὶ πρὸς τοὺς ἀνανεώσαντας ἥδη
τὴν συνδρομὴν των καὶ πρὸς τοὺς μὴ
ἀνανεώσαντας αὐτὴν εἰσέτι.]

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ἰανουαρίου 1898

622. Λεξιγράφος.

Ἐνα ζῶον καὶ μιᾶς μετοχῆς ὁ ἐνεστώς
κάμνουν ἕνα στρατηγόν, ὅστις εἶν' ἐξακουστός.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀλφειοῦ τοῦ Εὐξείνου

625. Στοιχειόγραφος.

Εἰς θεῶν πολὺ ἀρχαίαν ὅταν βάλης κεφαλὴν
ἔκεινο ποῦ θὰ βγῇ εὐφραίνει καθεὶν τὴν ἀκοήν.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀκτίος Ἡλίου Μακροχωρίου

624. Λεγνύμα Δημῶδες.

Ἐνας πατέρας κεφαλὴ, δώδεκα γυνοὶ ποδάρια
καὶ κάθε γυὸς ἑστὴ ῥάχη του ἔχει τριάντα κόρας
καὶ κάθε βράδυ χάνει μιὰ, κάθε πρωὶ μιὰ βρίσκει.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρείου Εὐξείνου

625. Κλειμακωτόν.

+ + + + + Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ
+ + + + + διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ γινῶν
+ + + + + σκεταὶ εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος
+ + + + + τὸν ὀνόμα ἐνός τῶν 30 τυράννων,
+ + + + + εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν νήσου τῆς
+ + + + + Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατωτάτην βαθ-
+ + + + + μιδα πλάσμα τῆς φαντασίας εἰς
+ + + + + τὴν μεσαίαν νήσου Ποντικῆς καὶ
εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀγαπῆτον πρόσωπον.
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σπυρ. Θ. Μιχαλᾶ Τσουβάλη

626. Πυραμῖς.

+ + + + + Νάντικατασταθῶσιν
+ + + + + οἱ σταυροὶ διὰ γράμ-
+ + + + + μάτων ὥστε νὰ γινῶν
+ + + + + σκεταὶ τὸν ὀνόμα ἀρχαίας
+ + + + + βασιλείας, αἱ δὲ ὅκτω
+ + + + + στιγμαὶ τῆς βάσεως
μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νὰποτελῶ-
σι τὸν ὀνόμα θαλάσσης, αἱ ἀνωτέρω ἐξ ἀκρωτηρίου,
αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες μιᾶς τῶν Ὀργάνων, καὶ
αἱ ἀνωτάται δύο στρατιωτικῶν σώματος.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Εὐξείνου

627-650. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνός οἰονόησθε γράμματος
ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, δις
ἐπαναλαμβανομένου, σχηματίσιν ἄλλας τόσας
λέξεις :

μερίς, λαός, πλοῦς, ὕμνος.

Ἐστὴν ὑπὸ Αλφ. Σ. Οἰκονομίδου

651-655. Σύνθεσις λέξεων.

Νὰ συναρμολογηθῶσι καταλλήλως αἱ κάτωθι
συλλαβαί, ὥστε νὰποτελεσθῶσι τὰ ὀνόματα πέντε
ἀστερισμῶν.

το, αι, κας, δυ, ξο, ο, ων, της, δι, μοι, ρως,
σι, γο, ρι, κε, πη, ω.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Ἀμυγδαλῆς

656. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ.

1. Ἀρχαῖος Ἦρως. 2. Γεωργικὸν ἐργα-
λεῖον. 3. Στρατηγός. 4. Ποταμός. 5. Ἄνθος
6. Πόλις Ῥωσική.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

657. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων
ἀποτελοῦσι τὸν ὀνόμα ἐνός τῶν 30 τυράννων.

1. Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 2. Ζωγράφος. 3.
Κυνικὸς Φιλόσοφος. 4. Πτηνόν.

658. Φωνηεντόλιπον.

γρ-βλς-τ-πλμς-

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Σολωμῶντος

659. Γρίφος.

ἐστ' τοῦ ἄλλου τ-π-σόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τσίν-Τσῶν

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 25 Ὀκτωβρίου 1897.

562. Ὄψος, ὥμος. — 563. ΛΑΜΙΑ (1,
ΛΑΡΟΣ, 2, ΜΙΝΩΣ. 3. ἈΘΩΣ).